

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 22 19 febrer 2017 núm. 198

ofscat.jimdo.com

ofspompeia@hotmail.es

Santa Eulàlia

INFAL-LIBILITATS... VES QUINES COSES...

No. Malament si us quedeu només amb l'afer futbolístic. Vull anar més enllà, però. El futbol és una manera d'encobrir-ho. Em fa l'efecte que ens estem equivocant en la manera de portar les coses i la conjuntura no ens hi ajuda a fer-ho millor. És una reflexió sobre actituds diverses que prenen. Pot ser el marc sigui futbolístic però representa una manera d'entendre la vida en el nostre món d'ídols i adoradors d'aitals.

Com a somera informació sobre les declaracions *ex cathedra* i la infal·libilitat pontifícia, busco a la xarxa de internet, no em feu dir la pàgina, no la recordo, tot i que faig "cortar y pegar: " *Los papas han sido extremadamente juiciosos en el uso de este extraordinario poder. Desde que se hizo la declaración antes citada en el Concilio Vaticano I, este poder ha sido usado una sola vez, en 1950 cuando el Papa Pio XII definió la Asunción de María como un artículo de fe para todos los creyentes católicos romanos. Antes de la solemne definición de 1870 sobre la infalibilidad papal el Papa Pio IX, con el apoyo de la abrumadora mayoría de los creyentes y obispos, hizo uso de esa autoridad para proclamar el dogma de la Inmaculada Concepción de María en 1854*".

Senzill. Sabeu que m'agrada el futbol. Segueixo el futbol, més o menys. Bé... més que menys. Darrerament he quedat consternat algunes vegades. Precisament per seguir el futbol. Us ho explico.

El fet és que ara resulta que han cessat un directiu per unes declaracions on afirmava que, tot i sent el més bon jugador del món, Leo Messi és el que és per l'altíssim nivell que tenen els seus companys. Parlem de la cúpula de l'elit de l'elit. I l'han fulminat, al directiu, és clar. Ha estat cessat de manera radical i contundent només per reconèixer allò que el futbol és com a tal: un joc d'equip on cadascú fa la seva tasca més enllà de la seva qualitat. Un joc on ningú no juga per a ell, més aviat diríem que tothom juga per a l'equip. Sembla que per a alguns només compta la infal·libilitat del subjecte. Doncs, sí... fulminat en el càrrec. Pobre senyor el tal Pere Gratacós a qui no tinc el gust de conèixer, però jo que he jugat a futbol puc dir-li que estic totalment d'acord amb ell. Encara que l'hagin fulminat. L'equip sempre estarà per sobre de les individualitats i no entendre això és convertir un esport d'equip, perdó per la redundància, en un mostrari idolàtric de falsos talismans que seran oblidats quan les seves forces davallin fruit de l'edat i no hi haurà sentiments que actuïn en favor del record perquè estem convertint l'esport en una lluita permanent que genera vencedors i vençuts: ací els meus, allà els altres.

Jo no jugo com Messi, ni com Cristiano Ronaldo, buffff... Però tampoc ho necessito. Ningú, ni Messi ni Cristiano Ronaldo, ni Guardiola ni Mourinho, em poden prendre la il·lusió i la alegria de jugar a futbol, per malament que ho jo faci. I tampoc poden privar-me de disfrutar, gaudir i ser feliç quan jugo... Vaja, quan jugava. I podia ser tant o més feliç que tots aquells professionals que em donen milions de voltes en l'art del domini de la pilota. La felicitat estava en l'esport, en el compartir de l'equip més que no pas en la qualitat dels jugadors. Els franciscans en diríem "vida fraterna". I després ensenyarem als nens i vendrem el missatge que han de jugar en equip i que tothom és important i que cal comprometre's amb la colla amb la que jugués. I un directiu ha estat cessat precisament per dir que el millor jugador del món era el que era gràcies als qui té al costat. Doncs potser com a directiu l'ha pifiat i ha fumut la pota fins a la cinta dels pantalons, on hi ha la talla i l'etiqueta del Corte Inglés i les instruccions de rentat, però com a esportista ha donat una gran lliçó.

Us imagineu a Messi jugant ell sol contra tot un equip al davant? Us imagineu que algun dels seus companys digués ara, ja que ets tan i tan bo, fes el favor de córrer tu i nosaltres ja t'esperarem al vestuari...

Després, la cosa va començar fa més d'un mes a Can Barça i l'altra fa poc més dos setmanes a la Casa Blanca, sí, els inquilins del Coliseu de la Castellana. Fa un mes, en una crisi de joc tothom va qüestionar la figura de l'entrenador del F.C. Barcelona. Que si el Barça havia perdut l'essència, que l'equip ja havia perdut aquella inèrcia que encara tenia i que provenia dels qui previ a l'entrenador actual li havien donat. Que calia fer fora l'entrenador abans que tot no es fes malbé... I el cert és que aquest entrenador, Luis Enrique García, venia de guanyar fa dos anys cinc de les competicions possibles i la temporada passada el famós doblet de la competició espanyola: la Lliga i la Copa. Havia de ser infal·lible, però mira... No ho va ser.

Els merengues arremeteren contra el seu entrenador i el seu porter, Keylor Navas. Contra el seu entrenador perquè varen perdre dos partits seguits després d'acomplir amb la "friolera" de romandre quaranta partits sense perdre'n cap. Es montà una carnassa de "achupabamba Maria que te tumbo". Que si el porter no feia el que calia, que si no era el suficientment bo per a l'equip. Vaja, que tothom havia de ser infal·lible després de quaranta partits d'infal·libilitat.

Els nous "gurús" han decidit que la infal·libilitat no pot estar en mans del Sant Pare, això és una ruqueria dels cristians que són uns il·lusos. Ara, les noves tendències marquen que la infal·libilitat ha de romandre en mans dels entrenadors i dels futbolistes, per exemple. I aquesta és inqüestionable i un dogma de fe... això sí, un dogma de fe... civil.

No us heu fixat que mai no hi ha mèrit en els equips petits? És com si el petit hagués de ser petit perquè no representa a ningú. És petit, simplement. Que l'error sempre està en els grans com si els petits no poguessin fer alguna cosa bona o poguessin articular una bona jugada? Tot allò que fan els petits sempre és un demèrit dels grans. Voleu dir...?

El que em sap més greu és que això marca una tendència a l'alta en menyspreu d'allò que hauria de ser totalment humà, ja no dic cristià i molt menys franciscà. I que està devanint una manera d'encarar la vida. No es tracta de futbol únicament, és una manera de fer, d'obrar, de posicionar-se enfront de les coses.

Si servidor fos el president de la FIFA obligaria totes les Federacions del món a no donar cap llicència oficial per a jugar o exercir responsabilitats en l'esmentat esport a tots aquells, directius, futbolistes i entrenadors fins que no s'haguessin après de memòria el Magnificat (*Lc 1, 46 - 56*). Això com a mínim. Els afeccionats el Benedictus (*Lc 2, 29 - 32*). I els periodistes el Càntic de Zacaries (*Lc 1, 67 - 79*).

Fra Joaquim Recasens, ofm

LA NAVIDAD NO ESTÁ EN VENTA

Pasados ya estos días que unos se atreven a llamar “vacaciones de invierno” y otros, simplemente, “fiestas”, es fácil, un año más, llegar a la conclusión que en una sociedad donde la religión, en la educación, es opcional, la ignorancia ha de ser, necesariamente, obligatoria. Aunque la peor ignorancia no es la que se presenta como ausencia de conocimiento, sino la que presume de heredar la verdad. Y en estas “fiestas”, o “vacaciones de invierno”, las calles están llenas de color, de música y de luz, pero nadie se pregunta qué tipo de luz es esa: si la que atrae a las polillas, o la que nos libra de la oscuridad. No es la luz de las velas: es la luz de los neones. Y ésta no es una luz que te guía: es una luz que, si la tocas, te quema. Por eso refleja una vana alegría en vez de una íntima esperanza. La alegría de comprar para tener, de tener para presumir, de presumir para comparar, y de hacer, cómo no, promesas que no se van a cumplir.

Y mientras tanto comemos, bebemos y brindamos. Pero no comemos para nutrirnos, sino para llenarnos. Llenarnos de todo lo que nos sobra, a fin de olvidar lo que realmente nos falta: sentar a un pobre en la mesa para recordar lo pobres que somos. Quien olvida esto en Navidad, demuestra que no es más pobre el que nada tiene, sino el que nada recuerda. Y debido a esta falta de memoria, muchos niños rezan a Santa

Claus. Un personaje que no está lleno de luz, pero sí lleno de focos; que no está lleno de caridad, pero está lleno de sueños; que no está lleno de amor, pero va cargado de sorpresas.

En una sociedad donde la religión, en la educación, es optativa, la frivolidad se convierte rápidamente en tradición. Y cuando esta tradición se convierte en cultura, la esperanza se le roba a la sociedad, y a la fe se le niega su esencia. He aquí el verdadero regalo de Santa Claus.

He aquí su indiscutible herencia.

José Escuder, ofs

La Fraternidad Nacional

por Manolo Sánchez O.F.S (Responsable de formación nacional)

Una vez que se dio la bienvenida a las fraternidades de Granollers, Sabadell, Pompeia y de Arenys de Mar, comenzamos con una oración para ponernos en la presencia del Señor.

Manolo comenzó haciendo mención a la Fraternidad local pues es donde los hermanos vivimos nuestra vocación de franciscanos seculares. *“Los franciscanos seculares formamos una gran familia que nos sentimos llamados al seguimiento de Cristo tras las huellas de San Francisco de Asís y estamos organizados en Fraternidades.*

*Lo tenemos todo regulado, Regla, CCGG, Estatutos Nacionales y Estatutos particulares (Zona) **La idea es darle vida a todo.***

Después también pasó por la Fraternidad Regional: *“La Fraternidad Regional o de Zona tiene un cometido primordial, animar, guiar y coordinar las Fraternidades locales de su ámbito y garantizar su vinculación con la Fraternidad Nacional. Desde la entrada en vigor de las CC.GG.*

no pueden existir Fraternidades locales aisladas, por lo que, cuando se constituye una Fraternidad Regional o de Zona, todas las Fraternidades de su ámbito quedan automáticamente integradas en la misma”.

Y llegó a la Fraternidad Nacional. Primeramente nos comparó cómo se organizan en otros países como Perú, Uruguay, Ecuador, Estados Unidos, Venezuela y Argentina. Nos contó curiosidades y algunas diferencias respecto a nosotros.

Después nos situó en la realidad actual de nuestra Fraternidad nacional: *“siempre han existido 17 Fraternidades de Zona. Actualmente hay 15 Fraternidades activas. **Es urgente una nueva distribución de zonas, pero no es fácil**”.* Sobre todo porque hay algunas que geográficamente son muy extensas y no tiene nada que ver con la geografía de las autonomías, a excepción de Cataluña, Galicia y Madrid.

“El funcionamiento en general es correcto, pero debemos crecer en: Comunicación; Eficacia; Participación; Sentido de Orden y al mismo tiempo sentido pertenencia a una Orden. LO SOMOS; Fraternidades emergentes;

Trabajar en equipos, Conexión; Reunión por itinerarios formativos y sectores geográficos; Reuniones por oficios (secretarios, tesoreros, responsables de formación); Que la economía no minimice nuestro crecimiento.

Manolo hace un reconocimiento a la labor del actual ministro nacional, Lopetegui, pues, *el ministro nacional es el primer responsable y debe procurar que se cumplan las orientaciones y las decisiones del Consejo, al que informará de sus actuaciones. Es el representante a todos los efectos de la Fraternidad nacional.*

El Consejo Nacional: es clave y debe aprobarlo todo, pero para poder funcionar desde la eficacia es muy importante crear una Junta nacional (trabajar en equipo, ser una pequeña Fraternidad, creo que hoy lo es). Quizás lo que quede más abierto sea la composición de ésta, pues depende de los estatutos nacionales. La junta nacional está formada por el Ministro, Viceministro, Secretario, Tesorero, Responsable de Formación y el asistente i conferencia espiritual nacional. Creo que sería interesante que también estuvieran Vocacional, Misión (acción social). Esto con nuestros estatutos nacionales es imposible.

Después se abre un turno de preguntas y de hacer propuestas para rellenar la ficha de “Fraternidad Nacional” para el Congreso que tendrá este año a finales de Abril y primero de mayo donde se darán propuestas para los estatutos.

El ministro de la fraternidad, Josep Mª García, agradeció al ponente por su generosidad y testimonio de implicación con la Orden por su desplazamiento y por lo ameno de la charla, ya que era un tema muy legislativo.

Los que lo desearon terminamos con una comida fraterna.

F^o Javier Conejo. ofs

ENSENYEU-ME A VIURE LA VOSTRA FE

He 12, 1-4/SI 21/Mc 5, 21-43

La carta als Hebreus, fent-se ressò de la llarga llista de testimonis de la fe (Gedeó, Barac, Samsó, Jeftè, David, Samuel, els profetes...) ens diu que són ells, aquest *núvol tan gran de testimonis, els que ens ensenyen com hem de viure la fe.*

Pensava en aquest gran núvol de testimonis i encara hi podríem afegir d'altres: Francesc i Clara d'Assís, Benet de Núrsia, Charles de Foucauld, Pius de Pietrelcina, Teresa de Calcuta, Carme Sallés o Joan Bosco. Tots i cadascú sants de renom, amb vides exemplars (les biografies dels sants sempre tenen una certa finalitat d'exemplaritat perquè els imitem), però l'Evangeli d'avui ens fa un contrast necessari: la fe de dues persones “corrents”. Mirem-les més de prop. Jaire és un dels caps de la sinagoga. Ens enganyaríem, però, si penséssim que per ser-ho mereix que Jesús en persona hi vagi a posar remei a la seva situació: la malaltia mortal de la seva filla. Jesús hi va perquè Jaire li ho demana com el que veritablement és: un pare desesperat davant una situació límit. Aquesta és **la fe de Jaire**, la fe d'un pare o mare qualssevol, que farien el que fos per alimentar, vestir, guarir un fill seu en necessitat.

L'hemorroïssa (la dona que patia pèrdues de sang) a més de malaltia crònica és una dona anònima. I la seva fe pot escandalitzar-nos un xic, perquè limita amb la superstició: *Se li acostà per darrere, enmig de la gent, i li tocà el mantell, perquè pensava: “Encara que li toqui només la roba que porta, ja em posaré bona”.* Però aquesta petita, primitiva fe és **la seva fe**. I Jesús també hi respon a aquesta fe. Tot i que la resposta de Jesús comportarà per a la dona que surti del seu anonimat i que públicament manifesti el que ha passat. El relat ens posa de manifest

aquest Jesús que mai no judica les persones, que les acull en la seva senzillesa, es posa en la seva situació de dificultat i actua.

Però el relat, penso, posa de manifest una altra cosa. Hi ha tants Jaires en el món que cerquen desesperadament el millor per als seus fills grans o petits, malalts o sans! Hi ha tantes dones anònimes com l'hemorroïssa de la història que pateixen malaltia, o violència, o abandó dia rere dia! Potser coneixem algun cas i ens sorprèn que, malgrat les dures experiències, encara hi hagi lloc en llurs vides per a la fe, per a la confiança, per a l'esperança. Això és un miracle. L'Evangelí posa de manifest que aquests, que no tenen una fe tan provada o coneguda com la dels nostres sants més famosos, són també un altre *gran núvol de testimonis que ens ensenyen com hem de viure la fe*. Si en coneixem algun, donem-ne gràcies a Déu, perquè crec que tenim molta sort. Que Déu ens doni la gràcia per imitar-los en la seva fe si ens trobem en una situació semblant!

Fra Jesús Romero, ofmcap

Fraternitat de Lleida

La Fraternitat de Lleida està d'enhonorabona, ja que el propassat dia 19 de novembre professaren tres nous germans després del temps de formació.

Es tracta d'un germà i de dues germanes: Elvira Porquet Badia, Francesc Vila Pinies "Paco" i la Marissa Busom Soliva.

Mostrem algunes imatges per tal de donar-los a conèixer als qui no vàreu poder assistir a la seva Professió.

Els tres germans que professaven

Dissabte vam celebrar capítol, començant amb una acollidora Eucaristia a l'oratori del Santuari de Sant Antoni de Pàdua, celebrada per Fra Josep Manuel i concelebrada per Fra Joaquín. Després al capítol, acompanyats per la nostra ministra provincial Maria Cambray, amb Fra Josep Manuel Vallejo i Fra Joaquín, es va votar la nova junta. El resultat va ser:

- Ministre: Josep Serra , - Viceministre: Maria Cabas, - Secretaria: Adelaida Ribas, - Tresorer: Paco Vila, - Mestre de formació: Marissa Busom.

Enhorabona a tots els germans!!!. Vam acabar amb un fraternal dinar.

A la tarda el ministre Josep Serra i la secretària Adelaida Ribas van assistir al capítol de l'OFS de Balaguer.

Un cap de setmana molt intens!!!

Marissa Busom,ofs

FELIÇOS...!

“...Deixaré en el teu país un poble humil i pobre...”, diu el profeta Sofonies.

Doncs, ja hi som: nosaltres som aquest poble humil i pobre, sense prestigi social, sense poder, sense ser molts... I, a més, diu sant Pau per reblar el clau: *“Mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils”* (1Co 1,28). Doncs ja hi som, som nosaltres. Déu ha escollit els qui no valen per a res. Doncs aquí estem. Som nosaltres! Alegrem-nos! Segons els criteris d'aquest món som els més infeliços, els més tristos, els més menyspreats. Segons els criteris de Jesús som els més afortunats. I aquesta és la bogeria de l'Evangeli, la Bona Notícia de l'Evangeli.

Jesús proclama feliços a tots aquells, és a dir, a nosaltres. Per què? Perquè estem en les millors condicions per abraçar **la font de la felicitat que és Déu**. No són les riqueses, ni el benestar, ni el prestigi la font de la felicitat. La font de la felicitat és Déu... Quan ens van bé les coses ens oblidem de Déu. I quan van maldades de seguida ens empellem a Déu, per això, perquè Déu és la font de la felicitat i només quan van maldades ens empellem a Déu. Benvingudes siguin les dificultats, les persecucions i les desgràcies, perquè ens empeltem a Déu directament, font de la felicitat. Aquest és el nucli de les benaurances.

“... feliços els pobres en l'esperit perquè vostre és el Regne de Déu, Déu regna en vosaltres, Déu està en vosaltres...”

I Jesús proclama feliços també els qui són conscients de la pobresa, els qui saben que són pobres. Tots ho som però ens n'oblidem molt aviat. Els qui reconeixen i saben que són pobres i llavors obren els braços perquè Déu els ompli, aquests són feliços, han trobat la saviesa, la clau de la felicitat.

I Jesús no diu això d'una manera teòrica, no fa un sermó perquè ho compleixin els altres. Ell ho sap per experiència. Ell és el primer que viu les benaurances. Ell és el pobre, Ell és l'humil, Ell és el net de cor, Ell és el misericordiós, el compassiu... I sap per experiència que aquestes actituds donen la felicitat, perquè ho ha viscut. Donen la felicitat del Cel,

la felicitat escatològica, que no és la d'aquest món, i que pot estar barrejada amb la dificultat i la persecució. Però és el goig del Cel el que et donen les benaurances.

I per això l'Evangelí és una Bona Notícia, no és un codi de moral ni una llista de nous manaments. L'Evangelí és una Bona Notícia, però no per a tothom, sinó per als pobres, per als qui ploren, per als qui tenen fam, perquè Déu és amb ells. Aquesta és la font de la felicitat. I perquè Déu, a través de l'Església, ve a guarir i a cuidar tots els qui ho passen malament.

La nostra petita comunitat és una Bona Notícia per a la gent del barri. La nostra comunitat és una Bona Notícia per als qui tenen gana, per als qui no poden pagar el rebut a finals de mes, per als qui tenen fred i no tenen pel butà, i per als qui estan sols i necessiten amics... I a Santa Anna ara fa uns dies van fer una experiència bellíssima, d'obrir l'església perquè puguin dormir els qui no tenen sostre. L'Església és una Bona Notícia per als pobres!

I també és una Bona Notícia per als qui sintonitzen amb l'Esperit de Jesús, per als qui vibren com vibrava Jesús, per als que són humils, per als qui són compassius, per als qui viuen amb el cor net, per als qui posen pau. Els qui vivim amb aquestes actituds ja tastem la joia del Cel. Per tant, germans, siguem feliços...!

Fra Josep Manuel Vallejo, ofmcap.

AGENDA

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dilluns 6 de febrer, 18h. Pregària a Pompeia–Grups, Riera Sant Miquel, 1 bis. Barcelona

Diumenge 12 de febrer, 2on. Diumenge

Dimarts 14 de febrer, 19,30h. Nova obra de misericòrdia corporal: Cura de la Casa comuna, amb simples gestos quotidians que trenquin la lògica de la violència, de l'aprofitament o de l'egoisme, amb accions que construeixin un món millor. Per Fra Mateu Sanclimens, ofmcap, a Plaça Universitat, 2, Barcelona.

Diumenge 19 de febrer, 3er. Diumenge.

Fraternitat d'Arenys de Mar, 9h. Pregària a la Capella del Santíssim, 9,15h Assemblea, 11h Eucaristia.

Dia 25 de febrer, 10,30h. Formació de OFS de Catalunya.

“La Fraternitat viscuda en l'Església”, per Adelaide Baracco a la Fraternitat de Sabadell, Santa Cecília 15.

Diumenge 26 de febrer, 4rt. diumenge.

Fraternitat de Granollers, 10h. Acollida i oració, 10,30h. Exposició i treball de la fitxa: “Fraternitat Internacional” per Encarnita del Pozo, ofs. 12,30h. Eucaristia, 14h. Dinar de germanor.

Es prega a les fraternitats que facin arribar els seus programes per poder-los posar a l'agenda.

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis, Barcelona 08006, Tel. 93 217 41 08.